

skuerne er overflødige, selv om man mere og mere kommer over til Staldbedømmelse, men Dyrskuerne skal ikke have deres Betydning derved, at Afgørelsen træffes paa dem, men ved, at man der faar Lejlighed til at fremvise de bedste Eksemplarer, som findes, hvad der kan have sin Betydning ogsaa for Handel og Omsætning. Jeg tror, det er urigtigt, naar man lader denne Præsentation og Bedømmelse paa Dyrskuerne være afgørende i samme Grad som tidligere, jeg tror, at Afgørelsen rettere naas ved en Staldbedømmelse.

Jeg kan altsaa ikke slutte mig til det foreliggende Lovforslag, heller ikke af den Grund, at jeg synes, det aander nogen Mistillid til den nuværende Landbrugsminister. Vi Socialdemokrater er den nuværende Regerings mest trofaste Støtter, og det vil vi ogsaa være i denne Sag. Vi slutter Kreds om den højtærede Landbrugsminister og siger, at vi har ingen Mistillid til ham, vi er sikre paa, at han vil praktisere Loven paa den rette Maade, og at der derfor ikke er Anledning for os til at tage den afgørende Myndighed fra den nuværende Landbrugsminister, som man i sin Tid lagde i en tidligere Landbrugsministers Haand. Vi kan ikke erkende, at der siden da er sket noget, der nødvendiggør et saadant Skridt. Ogsaa af den Grund er det os umuligt at stemme for Lovforslaget. Men det er muligt — det har den højtærede Landbrugsminister ogsaa udtalt —, at der i den kommende Tid, ogsaa naar den 5-aarige Periode er udløbet, maa tages visse Hensyn til de Vanskeligheder, der maaske kommer i Overgangstiden. Det har den højtærede Minister imidlertid erklæret sig villig til. Jeg kan ikke have noget imod, at Sagen gaar i Udvalg, men jeg vil bede dette Udvalg først og fremmest forhindre, at Lovforslaget bliver vedtaget, og dernæst benytte Lejligheden til at finde en god Løsning paa det foreliggende Spørgsmaal ved at tilraade en Forhøjelse af Tilskuddet til Kontrolforeningerne og navnlig af det meget ringe Tilskud paa 5,000 Kr. til Fremme af Staldbedømmelserne. Kunde dette vedtages, havde de ærede Forslagsstillere ikke forelagt deres Lovforslag forgæves.

Pinstrup: Det Spørgsmaal, vi her beskæftiger os med, har været ret stærkt fremme under Behandlingen af Husdyrloven af 1912: Der var i det paagældende Udvalg et Mindretal, bestaaende af følgende Medlemmer: Poul Christensen, Rasmus Hansen, Hornstrup, Mads Larsen og Pin-

strup, der i Betænkningen udtalte vor Betænelighed ved, at Statstilskuddet til Præmiering for Tyre og Køer om henholdsvis 2 og 5 Aar var betinget af, at Kontrolregnskab medfulgte, eller at Ydelsen var godtgjort med Tal. Hidtil havde Landboforeningerne selv ordnet dette Forhold, mange Steder havde de allerede gjort netop det, som Lovforslaget bød, andre Steder havde man givet Tillægspræmie for Ydelsen. Landboforeningerne har altsaa forud for Lovens Vedtagelse været frit stillede og kunnet vælge de Fremgangsmaader, som efter deres Skøn under Hensyn til de lokale Forhold bedst førte til Maalet, som er at faa Kvægbruget saa rentabelt som muligt. Thi det er det, det kommer an paa. Man skal ikke tale saa haanligt om Kødproduktionen. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) talte i denne Forbindelse om „disse Fedekøer“. Det maa dog staa det ærede Medlem klart, at Kødproduktionen er lige saa berettiget til Statens Støtte som Smørproduktionen. Kommer vi ind i en Periode, hvor det er mest fordelagtigt at producere Kød, bliver der selvfølgelig væsentligt produceret Kød og ikke Smør, og det er da lige saa berettiget at faa Statens Støtte til Kødproduktion som at faa den til Smørproduktion, det maa man ikke glemme. Derfor mener jeg, at ingen kan bedre end de stedlige Landboforeninger danne sig et Skøn over disse Forhold under Hensyn til Egnens Beskaffenhed, de Kreaturer, der arbejdes med, o. s. v. Ingen kan bedre skønne om, hvorvidt det paa vedkommende Egn er rigtigt at lægge særlig Vægt paa Kødproduktion eller paa Smørproduktion. Det kom man imidlertid ogsaa til Erkendelse af under Forhandlingen i Udvalget. Jeg skal nævne, at Flertallet, hvortil den sidste ærede Taler og det ærede Medlem for Horsens Landkreds hørte, udtaler i Betænkningen, at der, hvor særlige Forhold taler derfor, bør der gives en Adgang til at fravige de nævnte Regler, men man mener, det bør ske med Landbrugsministerens Billigelse, og dette maatte vi gaa ind paa — det skal jeg siden komme tilbage til.

Striden her staar egentlig om, hvorvidt man vil godkende den Opfattelse, at Kødproduktionen er en lige saa berettiget Form for Husdyrbrug som Smørproduktionen. Efter Loven rammes Korthornskvæg ikke af den Bestemmelse, hvorefter man skal møde med Regnskab. Det kræves ikke, at Korthornskøer og Korthornstyre skal møde med Regnskab, skønt Mælken af Korthornskøer naturligvis er